

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9563/2024
02.09.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Драгане Миросављевић, Зорице Булајић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Арнаут, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 283/23 од 11.01.2024. године, у седници одржаној 02.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 283/23 од 11.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 283/23 од 11.01.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Прр1 32/23 од 19.09.2023. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд тужену обавезе да му на име новчаног обештећења за имовинску штету која му је изазвана повредом права на суђење у разумном року за период од 22.04.2016. године до 22.04.2021. године, због немогућности коришћења и давања у закуп постојећег објекта број ... површине 99м² на кп бр. ... К.О. ... у ... , у улици ... број ..., исплати износ од 3.564.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате, као неоснован. Ставом 2. изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 131.625,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом 283/23 од 11.01.2024. године, ставом I изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Крагујевцу Прр1 32/23 од 19.09.2023. године. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка поводом изјављене жалбе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремено ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023) у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би

могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је накнада имовинске штете тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року. Побижана пресуда којом је тужбени захтев тужиоца одбијен заснована је на утврђеном чињеничном стању да на предметном локалу, у погледу кога тужилац тврди да је претрпео имовинску штету, постоји плодоуживање трећег лица због чега тужилац није активно легитимисан да тражи предметну штету због неиздавања у закуп непокретности на којој је његово право власништва ограничено плодоуживањем трећег лица. Тужилац у ревизији не указује на разлоге због којих би његова ревизија, у конкретном случају, била дозвољена у смислу одредбе члана 404. став 1 Закона о парничном поступку, већ указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу постојања права плодоуживања трећег лица на предметној непокретности, што није разлог за изјављивање посебне ревизије, на основу горе наведене одредбе Закона.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде имовинске штете тужилац је поднео 22.04.2021. године, а вредност предмета спора је 3.564.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**